

Arrest

nr. 90 124 van 22 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Driekoningenstraat 140
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. NOTENBAERT, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 november 2009 diende de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 7 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 61 635 van 17 mei 2011 werd dit beroep verworpen en werd aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 17 juni 2011 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 17 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd betekend op 17 juni 2011 en die luidt als volgt:

*“Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten J(...) O(...) A(...)
geboren te Banjul , op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Gambia
die een asielaanvraag heeft ingediend op 17.06.2011
Overwegende dat betrokkene op 04.11.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 10.01.2011 van
het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering
vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire
bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 19.05.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV)
deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 17.06.2011 een tweede
asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende
dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn.
Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS en de RVV een negatieve beslissing
kreeg. Overwegende dat betrokkene een originele verklaring van zijn neef en een fax van deze
verklaring voorlegt. Overwegende dat in deze verklaring betrokkene vluchtmotieven worden bevestigd.
Overwegende dat deze verklaring een gesolliciteerd karakter heeft en bijgevolg bezwaarlijk als een
nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene een envelop voorlegt waarin hij
deze verklaring heeft ontvangen. Overwegende dat deze envelop enkel bewijst dat er een verzending
naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat
betrokkene een kopie van een krantenartikel en een kopie van een verklaring van E(...) M(...) voorlegt.
Overwegende dat betrokkene zelf verklaart dat hij deze documenten reeds voorlegde in het kader van
zijn vorige asielprocedure. Overwegende dat ook deze documenten bijgevolg niet als een nieuw
element kunnen worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen
nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de
laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft,
ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de
Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4
van de wet van 15.12.1980.*

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

*In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het
grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de
koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel
gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De verzoeker werpt tevens machtsoverschrijding op, doordat de verweerder ten onrechte voorhoudt dat hij geen nieuw element naar voor brengt en de

verweerder zich bovendien geheel ten onrechte in de plaats stelt van het CGVS door de bewijswaarde van het voorgelegde document te beoordelen en te stellen dat het document een gesolliciteerd karakter heeft.

Het middel wordt als volgt uitgewerkt:

"1.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht verwerende partij er toe om bij het nemen van de beslissing alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt bovendien dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu is duidelijk dat verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd bij de beoordeling van de verklaring van Majoor A(...) J(...), niettegenstaande zulks de verklaringen van verzoeker ondersteunt.

2.

Art. 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt bovendien als volgt:

'De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.'

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,

betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,

relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Conform de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer RvV 16 december 2010 nr. 53.238) beperkt de bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid er zich toe te onderzoeken of er effectief "nieuwe elementen" in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 zijn aangebracht wanneer er een beslissing van weigering van in overwegingname van de vluchtelingenverklaring wordt genomen.

Het komt dan ook niet toe aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de bewijswaarde van de neergelegde verklaring te beoordelen, maar enkel de "nieuwigheid" ervan.

Dat op 22 december 1995, de Raad van State de schorsing heeft uitgesproken volgend op een verzoekschrift ingediend door een Angolese onderdaan die, hoewel hij niet was teruggekeerd naar zijn land, een nieuw element had aangehaald ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag, met name een brief uitgaand van een verantwoordelijke van de FNLA (Front National de Libération de l'Angola) in België en deze brief was van een later tijdstip ten aanzien van de eerste asielaanvraag en moest daarom als een nieuw element worden beschouwd (C.E., 57.257, 22 december 1995).

Dat in een ander dossier de Raad van State zich heeft uitgesproken over de gegrondheid van een beslissing van weigering van in overwegingname ter kennis gegeven aan een Indische onderdaan terwijl deze bij zijn nieuwe asielaanvraag twee attesten had voorgelegd die de feiten aangehaald in het kader van de eerste asielaanvraag bevestigden (C.E., 57.384, 5 januari 1996).

3.

Verwerende partij meent ten onrechte dat het document door verzoeker voorgelegd geen nieuw element is, aangezien het een gesolliciteerd karakter zou hebben. Nochtans is deze verklaring afgelegd door Majoor A(...) J(...), een leidinggevende persoon van de presidentiële beschermingseenheid en derhalve op de hoogte van de politieke situatie in Gambia. Het feit dat deze tevens neef is van verzoeker en het document volgens verwerende partij een gesolliciteerd karakter zou hebben, doet weinig terzake om deze nieuwheid te beoordelen.

De motivering in de bestreden beslissing loopt hierdoor evenwel vooruit op het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die als enige bevoegd is om te oordelen of de nieuw aangebrachte elementen van aard zijn om een vroegere appreciatie van de vrees van verzoeker in positieve zin om te buigen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gaat hierbij over tot een beoordeling van de bewijswaarde van het document door voor te houden dat het document een gesolliciteerd karakter heeft, wat evenwel niet tot haar taak en bevoegdheid behoort die wordt toegekend door het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zodat zij zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding. Dat een dergelijke motivering geen beoordeling is van het nieuwe karakter van het door de eiser neergelegde document en aangebrachte gegevens, maar wel van de bewijswaarde ervan.

Het komt enkel toe aan de Commissaris-generaal om zich uit te spreken over de bewijswaarde van dit nieuw element; zulks is niet de taak van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, die zich enkel kan uitspreken over het nieuwe karakter van deze elementen of niet.

Los van het feit dat verwerende partij niet de bevoegdheid heeft om de impact van de nieuwe gegevens op de geloofwaardigheid van verzoeker te beoordelen, kan men bovendien vaststellen dat de beëdigde verklaring van Majoor A(...) J(...) weldegelijk aantoonde dat er sprake is van ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zonder zich uit te spreken over de gegrondheid van deze aanwijzingen.

Hij is immers als hoofd van de presidentiële beschermingseenheid goed geplaatst om te getuigen over de problemen die verzoeker zijn overkomen.

Het feit dat verzoeker aan deze persoon gevraagd heeft om een beëdigde verklaring af te leggen ('gesolliciteerd karakter'), volstaat bovendien niet om het nieuw karakter van het document af te wijzen en de asielaanvraag niet in overweging te nemen (schending materiële motiveringsplicht).

Daarenboven werd deze verklaring opgesteld op 31 mei 2011 en derhalve na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting dd. 19.05.2011.

Aldus zijn alle criteria voldaan om de tweede asielaanvraag in overweging te nemen.

Dat gelet op de ernst van het middel en nu er een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond doordat de tegenpartij ten onrechte het nieuwe gegeven aangebracht door verzoeker buiten beschouwing heeft gelaten, behoort het tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de schorsing te bevelen van de bestreden beslissing.

Dat het door verzoeker aangebrachte document wel degelijk een nieuw element is in de zin van het artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en dat daarom het aangehaalde middel als ernstig moet worden bevonden.

Dat verzoeker dan ook terecht om de nietigverklaring van de bestreden beslissing verzoekt."

De kritiek van de verzoeker ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing valt samen met hun grief betreffende de miskennis van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de verweerder toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de verweerder beperkt zich te dezen tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die de verzoeker bij zijn asielaanvraag van 17 juni 2011 als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat hij besluit dat hij *“bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980”* zodat de betrokken aanvraag niet in overweging wordt genomen.

De bestreden beslissing vermeldt tevens dat uit de tweede asielaanvraag van de verzoeker blijkt dat hij terugkeerde naar zijn land van herkomst. De verzoeker betwist dit naar aanleiding van het onderhavige beroep niet.

Het betoog van de verzoeker is enkel gericht tegen de beoordeling van de verweerder inzake de verklaring van zijn neef, en meer bepaald tegen het feit dat werd geoordeeld dat deze verklaring een gesolliciteerd karakter heeft. De verzoeker merkt tevens op dat de verweerder niet de bevoegdheid heeft om de bewijswaarde van deze verklaring te beoordelen. Tegen de overige in de bestreden beslissing vermelde motieven aangaande de enveloppe, het krantenartikel en de verklaring van E.M. wordt geen grief aangevoerd. De verzoeker meent dat de verklaring van zijn neef wel degelijk een nieuw element is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Dienaangaande merkt de Raad op dat het begrip “nieuw gegeven” niet impliceert dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, of in beroep tegen deze beslissing bij de Raad, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien de bijgebrachte elementen relevant zijn, dit is indien zij *“ernstige aanwijzingen”* bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van

Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof, thans Grondwettelijk Hof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Bovendien bepaalt artikel 51/8 van de vreemdelingenwet duidelijk dat de bijgebrachte gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, zodat de verweerder niet anders kan dan ook de inhoud van de bijgebrachte documenten in ogenschouw te nemen, om te kunnen oordelen of zij al dan niet betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de verzoeker ze had kunnen aanbrengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag inderdaad een fax en het origineel voorlegde van een verklaring van zijn neef, majoor A(...) J(...). Het betreft een verklaring onder eed die is ondertekend op 31 mei 2011.

In casu is de verklaring van de neef van de verzoeker weliswaar nieuw in de zin de verklaring zelf gedateerd is op een datum die zich situeert na de afsluiting van verzoekers eerste asielaanvraag met het arrest van de Raad van 17 mei 2011 en dat deze verklaring dus slechts voor het eerst wordt voorgelegd in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag, doch dit betekent niet dat deze verklaring daarom ook nieuw is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Lezing van de bestreden beslissing leert dat de verweerder geoordeeld heeft dat “*dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn*”, dat “*betrokkene een originele verklaring van zijn neef en een fax van deze verklaring voorlegt (...) dat in deze verklaring betrokkenes vluchtmotieven worden bevestigd*” en “*dat deze verklaring een gesolliciteerd karakter heeft en bijgevolg bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd*”. Na een, door de verzoeker overigens thans niet geviseerde bespreking van de overige elementen in verband met zijn tweede asielaanvraag, concludeert de verweerder dat “*betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.*”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dus dat de verweerder de verklaring van de neef van de verzoeker om twee onderscheiden redenen niet heeft aangenomen als zijnde een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet:

- In deze verklaring worden verzoekers asielmotieven bevestigd
- De verklaring heeft een gesolliciteerd karakter

De Raad stelt vast dat de verzoeker in de uiteenzetting van het enig middel slechts kritiek uitoefent op de overweging dat de verklaring van zijn neef een gesolliciteerd karakter heeft. De verzoeker weerlegt noch betwist het overige motief dat erin is gelegen dat de verklaring van zijn neef zijn vluchtmotieven bevestigt. Dit onderdeel van de motivering dient te worden samen gelezen met het globale oordeel hogerop in de bestreden beslissing dat de verzoeker niet naar zijn land van herkomst is terug gekeerd en dat hij zich bij zijn tweede asielaanvraag baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn, en de conclusie dat de verzoeker “*bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980*”. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker de volgende uitleg verschafte bij de verklaring van zijn neef: “*Ik heb een notariële verklaring bij die mijn neef, Major A(...) J(...) heeft afgelegd bij een beëdigd notaris in Banjul. Hierin staat dat hij erkent mijn neef te zijn, dat ik lid was van de UDP, dat ik verschillende keren gearresteerd ben, dat ik deel*

uitmaakte van het verzet tegen heksenjagers, dat ik een politiek doelwit was en dat mijn leven in gevaar is" (administratief dossier, gehoorverslag dd. 17 juni 2011, vraag 37, zoals door de verzoeker ondertekend). De bevinding van de verweerder dat de verklaring van verzoekers neef diens vluchtmotieven bevestigt en dat hij zich baseert op zijn initiële vluchtmotieven, berust bijgevolg op een correcte feitenvinding. Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, met name waar dit artikel bepaalt dat de *"nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen"*, kon de verweerder dan ook naar recht en redelijkheid beslissen om de verklaring van verzoekers neef niet in aanmerking te nemen als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Uit de hierboven weergegeven elementen van het dossier blijkt immers dat de genoemde verklaring enkel slaat op feiten en situaties zoals zij voorlagen ten tijde van verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst. Een stuk dat er enkel toe strekt al bij de eerste asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven en/of de weigeringsmotieven van deze eerste aanvraag te weerleggen, bevat geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187 209).

Met zijn betoog, dat enkel gericht is tegen het gesolliciteerd karakter van de genoemde verklaring, maakt de verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze is gekomen tot het oordeel dat de verklaring van zijn neef zijn asielmotieven bevestigt en de conclusie dat bij de huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens werden aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin de verzoeker ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van vreemdelingenwet. Aangezien deze redengeving in het kader van de bevoegdheid die aan de verweerder is toegekend bij artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, reeds voldoende draagkrachtig is om de verklaring van verzoekers neef niet in aanmerking te nemen als nieuw gegeven, dient te worden vastgesteld dat de eventuele gegrondheid van de kritiek tegen het overige motief aangaande het gesolliciteerd karakter van de genoemde verklaring geenszins aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verzoeker heeft bijgevolg geen belang bij zijn grief aangaande het gesolliciteerd karakter van de verklaring van zijn neef.

Wat de arresten van de Raad van State betreft waarnaar de verzoeker in zijn inleidende beschouwingen van het enige middel verwijst, merkt de Raad op dat moet worden gesteld dat de feiten die aan de basis lagen van deze arresten niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In het arrest nr. 57.257 van 22 december 1995 wordt overwogen: *"Que le témoignage de cette personne est au dessus de tout soupçon étant donné qu'il est sollicité par le Commissariat général et la Commission permanente de recours des réfugiés afin d'éclairer ces institutions sur la situation politique en XXX"*, terwijl het in de voorliggende zaak een verklaring van de neef van de verzoeker betreft en dus niet een verklaring die door het Commissariaat-Generaal zelf is opgevraagd. Ook de verwijzing naar het arrest nr. 57.384 van 5 januari 1995 is niet dienstig, aangezien de omstandigheden die geleid hebben tot dit arrest niet gelijk lopen met de thans voorliggende situatie. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. De verzoeker kan zich *in casu* dan ook niet dienstig beroepen op de voormelde arresten van de Raad van State.

De Raad is van mening dat de verweerder de concrete omstandigheden van de zaak wel degelijk in rekening genomen heeft bij de beoordeling van verzoekers tweede asielaanvraag, dat hij bovendien uitgegaan is, zoals blijkt uit het administratief dossier, van de juiste feitelijke gegevens en dat bijgevolg de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht noch een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals blijkt uit de voormelde bespreking van de aangevoerde schendingen van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing niet zorgvuldig zou voorbereid hebben of zich zou gebaseerd hebben op incorrecte feiten. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin wordt machtsoverschrijding aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, dient opgemerkt te worden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, immers slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

C. DE GROOTE